

2018. január 7.
Kálmánháza, Mandabokor
Istentisztelet

„¹Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; ²és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarat, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

³A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.” Róm 12,1-3

Szeretett Gyülekezet!

Újév első vasárnapján ülünk együtt, s hallgatjuk az Igét, az igehirdetést. Mögöttünk van egy esztendő, s nem tudjuk mi vár reánk ebben az új évben. Sokan fogadalmakat tettek az év első napján, vannak, akiknek nem számít semmi, már nincsenek elvárásaik, már nem vároznak,

hanem egyszerűen csak telnek a napok, a hónapok, az évek. Valahogy túl kell élni ezt az évet is. Már nincsenek célok, már nincsen semminek értelme, minden olyan céltalanná és értelmetlenné vált. Sokak élete olyan, mint egy vaktában kilőtt nyíl. Vagy, ahogy Arany János fogalmaz a Toldi című versében (Harmadik ének):

„Repül a nehéz kő: ki tudja, hol áll meg? Ki tudja, hol áll meg s kit hogyan talál meg?” Sokaknak ilyen repülő kő az életük. Egyrésztől ilyen ridegek és kemények, mint egy kő, másrésztől olyan értelmetlenek és céltalannak tűnik minden, harmadrésztől pedig repül, mint a versben, s még másban is kárt okoz. Aztán folytatva a verset:

„Elvadulsz, elzüllöl az apai háztól, Mint amely kivert kan elzüllik a nyájtó.” A céltalanság elvadítja az embert és hányan vannak, akiknek az élete eztán még el is züllik. Elvadul és elzüllik! Hány ilyen emberi sorssal találkoztam már életem folyamán?! Mennyi fájdalom, mennyi érthetetlen és értelmetlen seb, amelyet hol mi okoztunk másoknak, hol

mások okoztak nekünk?! Mennyi kemény szív, korlátolt gondolkodás?! Hányakról lepattan az Isten Szava?! És minden megy a régiben és nincs változás, mert nem is akar változást, jó így minden, pedig szíve mélyén tudja, hogy nem jó!

Talán te is úgy ülsz itt, aki ismered azt az érzést, amiről beszélek?! Repül ez a nehéz „kő”, repül az életed. Ki tudja, hol áll meg? Olyan vég nélküli, értelmetlen, céltalan minden, s ki tudja, hol áll meg. Valahol megáll, az biztos, de hogy hol, azt senki meg nem mondja. A céltalanság nagyon nyomasztó tud lenni. Rá tud terhelődni az emberre. S ez a céltalan bolyongás jellemző a legtöbb emberre. Olyan, mint amikor egy mókus abban a bizonyos mókuskerékben csak szalad, szalad, körbe-körbe, vég nélkül, céltalanul, s így szaladnak el az évek egymás után, s csak azt veszi észre az ember, hogy el is ment. S olyan gyorsan el tud menni az élet, hogy az ember a végén eszmél fel, hogy vége. Már vége? Már vége! Nem maradt

semmi maradandó, minden itt marad. Nem olyan, mint egy nagy utazás, amit az ember megtervez, végig gondolja, hogy mit kell vinnie magával, mire lesz szüksége, iratokat össze kell szednie, biztosítást el kell intéznie stb. A végén az ember nem pakolhat össze, hanem minden itt marad. Az úti cél pedig itt dől el ezen a földön. Az, hogy hol kötünk ki, mi lesz a vége, az ebben a néhány évtizedben dől el. Isten egy olyan célt készített az ember számára, amely nagyban meghatározza a földi életet. Ezért kínálja fel Isten minden ember számára ezt az úti célt, mert ez fogja meghatározni ezt a néhány évtizedet, amit itt töltünk. Erre a „földi utazásra” Isten adott egy térképet, a Szentírást. A Sátánnak is van egy térképe! Vannak, akik – s erről őszintén, nem szemérmesen, eltitkolva bármit is, kell beszélni – a Sátán térképe szerint haladnak ezen az életúton. Lehet, hogy nem tudatosan, de akkor is aszerint haladnak, mert mindannyian erre a térképre születünk. Erről a térképről, a Sátán módszeréről pedig azt kell tudni, hogy szándékosan

nagy kerülő utat, vargabetűket tetet az emberrel, hogy ne érjen célba és szándékosan eltereli és megtéveszti az embert. Mert a Sátánnak az a célja, hogy céltalan, úttalan utakon vezessen és tévesszen meg, hogy bolyongjon az ember, s aztán Isten nélkül haljon meg. Ez a két cél, az Isten és a Sátán által kínált cél ellentettje egymásnak. Ez két különböző irány. S ebben az értelemben nem igaz az a közmondás. „*Omnes viae Romam ducunt*” amely azt mondja: „*Minden út Rómába vezet!*”. A világ is kínál valamit és Isten is kínál valamit. Ezeknek azonban nem egy a vég célja. Hiába úgy tűnik. Hiszen a világ azt mondja: „én boldoggá tudlak téged tenni Isten nélkül!” Élj a szem kívánságának, a test kívánságának, ne engedd, hogy bárki is parancsoljon neked, tedd azt, amit csak akarsz, érezd szabadnak magad és boldog leszel. S nézzétek meg! Boldogok az emberek, dehogy boldogok! A Sátán a nagy hitető megpróbálja elhitetni az emberrel, hogy boldoggá tudja tenni. De nem hogy boldoggá nem tudja tenni, hanem egészen

boldogtalanná teszi. S tudjátok, mennyi ilyen boldogtalan ember van kicsiny hazánkban?! Szeretne boldog lenni, hogyne szeretne, minden ember boldog szeretne lenni, de nem mindegy, hogy milyen áron, és az sem mindegy, hogy mit nevezünk boldogságnak. A világ és e világ fejedelme el akarja hitetni az emberrel, hogy boldoggá teheti, ahogy elhitette a Kígyó Ádámmal és Évával, hogy – idézem az Igét: „**De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogy haltok meg!** ⁵Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.” I Móz 3,4-5. Nézzétek meg! Minden egyes szavával hazudott!

- „**Dehogy haltok meg!**” Éppen azóta van halál! Előtte nem tudta az ember, mi az! Hazudott a Sátán!

- Aztán „**olyanok lesztek, mint az Isten**”. Dehogy lettünk olyanok, sőt az ember – s bocsánat a kifejezésért – nézzük meg a történelmet, mintha állatiasodna. Az állatvilágba nem tapasztaljuk azt a kegyetlenséget, amit az em-

bervilágban! Néha különbül viselkednek az állatok, mint az emberek! Olyanok lettünk, mint az Isten? Dehogyan! A bűn miatt inkább kivetkőzött magából az emberiség, és még lejjebb csúszott. Ebben is hazudott!

- S végül „tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz”, azaz ti dönthetitek el, mi a jó és mi a rossz. Azóta van aztán nagy káosz ezen a területen, hiszen ahány ember, annyiféle bűnmérce. Mindenkinek más a mérce. Vannak, akiknek sok minden belefér. Mi dönthetjük el! Az ember nagykorúvá válhat, neki senki ne mondja meg, mit, hogyan csináljon! Azóta látjuk, hogy mi lett ennek a vége. Azt gondoljátok, ha ezekben a Sátán nem mondott igazat, akkor abban igazat fog mondani, hogy ő boldoggá tud tenni?! Nem fog boldoggá tenni, sőt tönkre akarja tenni az életedet, a házasságodat, a családot, az örömeidet, mindent! Ahogy tönkre tette az életét Ádámnak és Évának! Nézzétek meg mi lett közvetlenül a bűnbeesés után?! Megjelent a félelem „**De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt**

kérdezte: **Hol vagy?** ¹⁰**Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el.**” I. Móz 3,9-10. Megjelent a vádlás „¹²**Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem.**” I. Móz 3,12. A munka terhe: „**legyen a föld átkozott miattad, fáradással élj belőle egész életedben!** ¹⁸**Tövist és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed.** ¹⁹**Arcod verejtékével eszed a kenyeret.**” I Móz 3,17-19. A harag, a gyűlölet, a bánat: „**Kain nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét.**” I. Móz 4,5,b. A gyilkosság „**Amikor a mezőn voltak, rátámadt Kain a testvérére, Ábelra, és meggyilkolta.**” I Móz 4,8b, s végül eltűnt az egymás iránt érzett felelősség „⁹**Akkor az ÚR ezt mondta Kainnak: **Hol van Ábel, a testvéred? Kain ezt felelte: Nem tudom! Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?**” I. Móz 4,9. Látjátok, hogy lett ebből a boldog házaspárból és családból boldogtalan házasság és család? Miért, mert rálépett**

a Sátán által kínált térképre, s ide vezetett! Hány családban vezet ide minden? Hány családban van ott mindaz, amiről itt beszéltem. Tesz tönkre házasságokat a félelem és féltékenység, a vádlás, a munkamániá, a harag, gyűlölet. Hány asszony szívében van ott a mély bánat és keserűség, hányan gyilkolnak a szavaikkal és indulataikkal, s ölik meg a lelket, s aztán fajulhat a szópárbaj egészen a tettlegességig. Nincs már egymás iránt felelősség, szétmennek házasságok és mi lesz a gyermekekkel?! Szerencsétlen gyermekek azt sem tudják, hogy szólítsák azt a bácsit, aki anya ágyában van, vagy azt a nénit, aki reggelit készít a konyhában. És lehetne sorolni. Úgy gondolom, mindannyian értitek, amiről beszél, s talán jól tudjátok is, hiszen vagy láttok a környezetetekben ilyen, vagy a magatok életében is tapasztaltatok. Így teszi boldogtalaná az embert a világ és e világ fejedelme, a Sátán. Ezért mondja mai Igénk és óv bennünket a szeretet Istene: „**ne igazodjatok e világhoz**”, mert amit az kínál – ahogy egy szép énekünk fogalmaz:

„...*múlándó világ. Mit te kínálsz, nem élet, Csak tűnő boldogság.*” (EÉ. 505. 1 vsz.). Lehet, hogy vannak pillanatnyi örömök, boldog pillanatok, de ez mind tovatűnik és leél az ember boldogtalanul egy egész életet, mert kezdi ott legbelül érezni, hogy ami után vágyik az a szív, azt e világban nem lehet megkapni. Teljesen más az, amit Isten kínál. Ezért beszél az Ige olyan sokat, hogyan lehetsz igazán boldog. Jézus Krisztus, amikor először nyilvánosan prédikált embereknek, akkor a Hegyi beszédben arról tanít, hogy kik a boldogok. Csak néhány évvel ezelőtt értettem meg, hogy miért erről a témáról beszélt először. Mert látta Jézus, hogy az emberek szeretnének boldogok lenni, de nem azok. Azt olvassuk az evangéliumokban: „³⁶**Amikor látta [Jézus] a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok.**” Mt 9,36. Ma is látom, hogy annyi ember szeretne boldog lenni, de nem találja a forrást, amely megelégtené a szívet, amely kitöltené azt a szívben lévő űrt, hiányt.

Azt mondja az Ige: **„okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul”**. Odaszáni (παραστῆσαι) annyit jelent, mint odatenni magamat a másik mellé. Odateszek mindent, vagy más oldalról megközeleltve, arra a lapra teszek fel mindent. Ahogy egy házasságban is odaszánom magamat, testem-lelkemet, mindenemet a másiknak adom oda. Ő az enyém, én az övé és nem állhat, nem ékelődhet közénk semmi. Amikor arról van szó, hogy odaszáni, akkor az azt is jelenti, minden, ami az enyém, az övé és minden, ami az övé, az enyém. Odaszánom mindenemet! A boldogságnak a feltétele az Istennel való teljes élet. Ahogy egy boldog házasság feltétele a mássikkal való teljes élet. Félszívvvel nem lehet házasságban élni, illetve lehet, de az nem lesz boldog. Látunk ilyeneket! A boldog házasság teljes szívet igényel. A boldog házasságban mindenemet odaszánom. Másképpen nem is lehet élni (hosszútávon)! Az Ige azt mondja: **„szánjátok oda”** életeteket Istennek, s akkor lesztek igazán boldogok!

E nélkül lehetlenség. Ezért mondja olyan sokszor és sok helyen az Ige, s ez az élet minden területére és helyzetére vonatkozik: **„Aki megérti az ígét, annak jó dolga lesz, és boldog az, aki bízik az ÚRban.”** Péld 16,20

„Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a kemény szívű bajba esik.” Péld 28,14

„Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR!” Zsolt 33,12

„Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik.” Róm 4,7

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” Jel 14,13

Hogyan lehetsz boldog? Ha az Úrban bízol, ha féled Istent, ha Isten van az első helyen az életedben, ha megbocsáttattak a te bűneid, ha az Úrban halsz meg, mert akkor örök életet kapsz!

Istennek a térképén ezt fogod találni, s ha ezek mentén haladsz, járod az életutadat, ha Jézus Krisztushoz kötöd

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

az életedet, odaszánod az életedet Neki, akkor már ezen a földön megtapasztalhatod, milyen valóban boldognak lenni. Nem csupán boldognak látszani, hanem valóságosan boldognak lenni és már itt ezen a földön céllal élni!

Ámen!